

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή Στ' Ματθαίου – Ρωμ. 12, 6-14 (31/7/2016)

Κανόνες Χριστιανικής ζωής Β'

Στο σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, που προέρχεται από την προς Ρωμαίους επιστολή, αγαπητοί μου, ο Απόστολος Παύλος διδάσκει τους νέους Χριστιανούς σχετικά με την μορφολογία του Σώματος της Εκκλησίας. Όλοι οι Χριστιανοί είμαστε μέλη του αυτού Σώματος, γι' αυτό οφείλουμε να χρησιμοποιούμε τα χαρίσματα που μάς χάρισε η αγάπη του Θεού προς ωφέλεια, όχι μόνο προσωπική μας, αλλά συνόλου του Σώματος.

Στη συνέχεια παραθέτει μία σειρά πολύ σημαντικών κανόνων που συνιστούν την Χριστιανική ζωή και καθιστούν τον λαό του αληθινού Θεού γνήσιο, αυθεντικό και άξιο της αγάπης του Χριστού. Συνιστά να έχουν ειλικρινή αγάπη, να μισούν το κακό και να είναι προσκολλημένοι στο καλό· τα αδέρφια να νιώθουν στοργή το ένα προς το άλλο και να διακρίνονται από αμοιβαία εκτίμηση· να μην είναι οκνηροί στην πνευματική ζωή, αλλά με θέρμη να υπηρετούν τον Κύριο· οι Χριστιανοί να έχουν ελπίδα και υπομονή στις θλίψεις, να επιμένουν στην προσευχή, να νοιάζονται για τις ανάγκες των άλλων και να είναι φιλόξενοι.

Από τους κανόνες αυτούς θα σταθούμε σε δύο: ο πρώτος είναι η αποφυγή της οκνηρίας στην πνευματική ζωή. Η πνευματική ζωή είναι ένας συνεχής αγώνας με τον εαυτό μας, μια πάλη με το εγώ μας, με σκοπό την αυτογνωσία και, τελικά, την Θεογνωσία. Στη διάρκεια αυτού του αγώνα παρατηρούνται έντονα σημεία οκνηρίας, π.χ. στον τρόπο και στον χρόνο της προσευχής, στην ανάγκη του εκκλησιασμού, στην μετοχή στην Μυστηριακή ζωή, στην άσκηση της νηστείας. Και πάντοτε ανακαλύπτονται και οι σχετικές δικαιολογίες, που θωπεύουν την αδυναμία μας, ταυτόχρονα, όμως, την αποκαλύπτουν. Ο αγώνας όμως, ο πνευματικός είναι τρόπος ζωής, επίπονος, κάποιες φορές, αλλά και γοητευτικός. «Η Εκκλησία θέλει τους πιστούς της απλούς, άνετους χαρούμενους και ελεύθερους. Όταν μιλά για αγώνα, άσκηση, λύπη, πένθος και φόβο, δεν θέλει να ταλαιπωρεί και να τρομάζει. Μία αγωνία επιτρέπει: για την επίτευξη της σωτηρίας. Ο αγώνας, λοιπόν, δεν έχει τα στοιχεία του άγχους, η άσκηση δεν είναι αδιάκριτη, η λύπη είναι για τον Θεό, που τον λύπησε ο άνθρωπος με τ' ατοπήματά του, το πένθος είναι χαροποιό κι ο φόβος σεβασμός και ευγνωμοσύνη στον Παντοδύναμο Θεό. Διά του τρόπου αυτού, η Εκκλησία προληπτικά χρησιμοποιεί θεραπευτικά μέσα για να μη παρασυρθεί ο άνθρωπος από την υπερκατανάλωση και την κάθε υπερβολή. Η πρόταση της Εκκλησίας για μια ζωή ασκητική, με νηστεία, εγκράτεια, πενία, ησυχία, ταπείνωση και απλότητα, είναι αντίδραση σθεναρή

στην κοινωνία δίχως φραγμούς, υποχρεώσεις, σεβασμό και αξιοπρέπεια...»¹.

Ο επόμενος κανόνας είναι η υπομονή στις θλίψεις. Η ζωή μας είναι γεμάτη από έντονες δοκιμασίες, ισχυρές κρίσεις και προβληματισμούς, που γεννούν την θλίψη μέσα μας και μας κάνουν, συχνά, να νιώθουμε ότι ο Θεός μας εγκατέλειψε. Οι θλίψεις, όμως, είναι συνυφασμένες με την πνευματική μας ζωή και γίνονται εργαλείο σωτηρίας, όταν εκλαμβάνονται ως επίσκεψη Θεού. «Η παρουσία του Θεού είναι παρουσία για να δώσει στον καθένα μας την αίσθηση της σωτηρίας· όχι της υγείας, της δυνάμεως ή της ατέλειωτης ζωής σ' αυτόν τον κόσμο, αλλά τον πόθο της αθανασίας, την προσδοκία της αιωνιότητας. Να δώσει τη γλύκα ότι κι αν πονάμε κι αν δοκιμαζόμαστε κι αν αδικούμε κι αν στερούμαστε, ίσως, την αμεσότητα της Θεϊκής παρουσίας, όπως την αξιώνει η λογική και την απαιτούν οι φυσικές ανάγκες, μπορεί να ζούμε στη ζεστασιά, την αίσθηση και την εμπειρία της πνευματικής Του παρουσίας στη ζωή μας. Τι ζυγίζουν οι δυσκολίες και οι δοκιμασίες, όταν ζούμε με τον Χριστό μέσα μας, όταν έχουμε τον Θεό κοντά μας, όταν νιώθουμε ότι βρισκόμαστε στη δική Του αγκαλιά! Όταν ο Κύριος ζούσε την εμπειρία της απόλυτης εγκατάλειψης στον Σταυρό, εκεί ήταν η κατεξοχήν στιγμή της Θεϊκής παρουσίας – ήταν αδύνατο ν' απουσιάζει ο Θεός τη στιγμή που επιτελείτο το έργο της Θείας Οικονομίας. Έτσι και μ' εμάς· η παρουσία του Θεού είναι απόλυτη και τέλεια στις δοκιμασίες και στους πειρασμούς μας, όταν η αίσθηση της εγκατάλειψής Του είναι εντονότερη. Είναι αδύνατον να απουσιάζει ο Θεός από τη σωτηρία μας!»².

Αποφυγή της οκνηρίας στην πνευματική ζωή και υπομονή στις θλίψεις. Τα δύο αυτά ζωηφόρα μηνύματα του Αποστόλου των εθνών, ας κρατήσουμε μέσα μας, αδελφοί μου, από την Αγιογραφική διδαχή της σημερινής λειτουργικής μας συνάξεως. Από κοινού με όλα όσα, επίσης, διδάσκει ο Παύλος, συνιστούν την πεμπτούσια του πνευματικού μας αγώνα, που αποσκοπεί στο να μορφωθεί μέσα μας ο Χριστός, η σωτηρία μας. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

¹ π. Μωυσής Αγιορείτης (+), Άγιον Όρος και κόσμος», σελ. 133

² Νικόλαος, Μητροπολίτης Μεσογαίας & Λαυρεωτικής, «Εκεί που δεν φαίνεται ο Θεός», σελ. 30